

Arrest

nr. 135 124 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sabziqar (district Charbolaq, provincie Balkh). U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent ongehuwd. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor de Taliban enerzijds en de Amnyat (veiligheidsdiensten) anderzijds. U verklaart dat u Islamitisch recht studeerde aan de universiteit van Mazar-i-Sharif. U studeerde in de afdeling om openbare aanklager (Attorney) te worden. Deze faculteit had twee afdelingen: één voor studenten van reguliere scholen een één voor studenten die van een 'madrassa' kwamen. Deze studenten zeiden sporadisch dat u later met hen diende samen te werken. In uw eigen dorp kreeg u in het zevende semester van uw studie een vraag tot medewerking van het hoofd van de lokale Taliban, Maulavi Nasim. Sindsdien kwam u enkel nog in het geheim naar uw dorp en verbleef u voornamelijk in Mazar. In 2008 studeerde u af. U wilde dan toch geen openbare aanklager worden omdat men veel smeergeld diende te betalen voor die functie. Uiteindelijk vond u werk bij de firma Daudzai, die contracten heeft met de NATO. U was verantwoordelijk voor de controle van de financiën en het afleveren van constructiematerialen bij de militaire luchthaven. U werkte twee jaar voor deze firma. Op een dag werd u op een markt meegenomen door twee agenten van de Amnyat die u allerlei vragen stelden over wat u studeerde, waar u werkte, etc. Na een verhoor van een uur lieten ze u gaan en zeiden dat u zich moest presenteren indien ze u belden. Dat hebben ze twee keer gedaan, maar u gaf er geen gehoor aan. U meldde dit op het werk aan uw leidinggevende, Malik. Iemand kwam vervolgens naar u vragen op uw verblijfplaats. Enkele dagen voor uw vlucht uit Afghanistan werd u door deze twee mannen van Amnyat meegenomen vanuit uw verblijfplaats naar een kelder en zodanig in elkaar geslagen dat u bewusteloos in het ziekenhuis belandde. Toen u bijkwam, wist u te vluchten en ging u naar een gasthuis. Twee dagen na dit incident ging u naar uw dorp. U ontving een dreigbrief van de Taliban. Toen zij uw huis aanvielen, slaagde u erin te ontsnappen. U ging naar Kabul en kreeg van Malik te horen dat uw vader en broer gewond waren en in het ziekenhuis lagen.

Malik regelde een smokkelaar en op 15 juni 2011 verliet u Afghanistan. U was ongeveer drie maanden onderweg en reisde via Turkije en Griekenland verder naar België waar u op 14 september 2011 een eerste asielaanvraag indiende. U legde toen volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een diploma van de universiteit van Balkh, foto's van uw graduatie, een kopie van een dreigbrief van de Taliban d.d. 12 juni 2011, een attest van het ziekenhuis inzake uw vader en broer, geattesteerd door de verantwoordelijke voor consulaire zaken, een vergrote kopie van een werkbadge en medische verslagen afgegeven in België.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 juni 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 12 september 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U verwijst naar de problemen die u tijdens de eerste asielpcedure aanhaalde. U herhaalt dat u voor het bedrijf Daudzai werkte en dat u zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten wordt gevisieerd. U merkt ook op dat iemand zoals u, die ondertussen drie jaar buiten Afghanistan woont, als een afvallige dreigt te worden beschouwd.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een brief van de taliban, een brief van de ouderlingen van uw dorp, een brief van het bedrijf Daudzai alsook diverse internetartikelen over de algemene situatie in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielloze zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielloze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerlaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban en met de Amnyat zou

hebben gekend, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS merkte in de weigeringsbeslissing van 27 juni 2014 onder meer op dat u het niet aannemelijk maakte dat u door de Taliban benaderd werd, dat aan uw activiteiten voor het bedrijf Daudzai geen geloof kon worden gehecht, dat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de problemen die u met de Amnyat zou hebben gekend, etc. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook de documenten die u heeft neergelegd, kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Verder blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Verder kunnen er bij deze stukken nog enkele bedenkingen worden gemaakt. Zo stelde u dat u twee jaar voor het bedrijf werkte (CGVS, 7 oktober 2013, p.5), terwijl het attest aangeeft dat u er slechts van augustus 2010 tot augustus 2011 zou hebben gewerkt. De brief die door de ouderlingen van uw regio zou zijn opgemaakt, betreft dan weer een slordig document zonder enig officieel kenmerk. Dit document, dat bovendien een bijzonder gesolliciteerde indruk maakt, kan door eender wie zijn geschreven. De dreigbrief van de Taliban werd al in de weigeringsbeslissing van 27 juni 2014 beoordeeld. Het CGVS merkte op dat de door u neergelegde dreigbrief - een document dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld - de appreciatie van het CGVS niet kon ombuigen. Hetzelfde kan worden gezegd van de internetartikels met betrekking tot de algemene situatie in uw regio van herkomst. Deze houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en zijn bijgevolg evenmin van die aard dat ze het eerder vastgestelde bedrieglijke karakter van uw relaas vermogen te weerleggen.

Wat betreft uw verklaring als zou u omwille van uw verblijf van drie jaar in België bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als afvallige worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat u deze boude bewering op geen enkele manier staaft. Uit uw relaas blijkt niet dat u op de hoogte bent van enige (concrete) bedreiging, noch legt u enig document voor dat dergelijke vrees enigszins geloofwaardig zou maken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afgaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, 1e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, wijst verzoeker er in een eerste onderdeel op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing vaststelt dat hij zijn asielaanvraag verder bouwt op zijn initiële asielaanvraag en meteen oordeelt, voor enig ander argument, dat de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen in twijfel kunnen getrokken worden, gelet op de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal op 27 juni 2014. Verzoeker meent dat uit het feit dat de bestreden beslissing met een dergelijk argument aanvat, geconcludeerd kan worden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met vooringenomenheid en niet in alle objectiviteit zijn nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht. Voorts geeft verzoeker aan dat een verwijzing door de tegenpartij naar de informatie over de hoge graad van corruptie in Afghanistan niet afdoende is om individuele documenten bewijskracht te ontzeggen. Dit zou immers betekenen dat alle Afghaanse documenten met een loutere verwijzing naar de hoge graad van corruptie zouden mogen worden afgewezen, wat afbreuk doet aan de goede trouw in hoofde van vele asielzoekers, zoals verzoeker *in casu*. Wat betreft het attest van het bedrijf Daudzai waarin aangegeven wordt dat hij er slechts van augustus 2010 tot augustus 2011 zou hebben gewerkt, laat verzoeker vervolgens gelden dat dit bedrijf elk jaar opnieuw een (tewerkstellings)attest opmaakt en legt bij voorliggend verzoekschrift opnieuw een attest neer van hetzelfde bedrijf waarbij er geattesteerd wordt dat verzoeker wel degelijk van augustus 2009 tot augustus 2010 daar heeft gewerkt (stuk 3a). Dit attest heeft hij verkregen van zijn baas, de heer M. (...) H. (...) (stuk 3b). Verzoeker geeft tevens aan het telefoonnummer van deze persoon aan de tegenpartij te hebben gegeven, doch dat dit niet werd nagegaan door verwerende partij terwijl er, luidens verzoeker, ook een medewerkingsplicht geldt voor de tegenpartij. Aangaande de brief van de dorpsoudsten, voert verzoeker aan dat de visie van verwerende partij niet strookt met de realiteit. Op het document is immers duidelijk een blauwe stempel waar te nemen. Hij volhardt dat dit werd opgesteld door dorpingen, het dorps hoofd M.(...) A. (...) en de imam van de dorpsmoskee. Verzoeker verwijst hiertoe naar de vingerafdrukken. Hij vervolgt dat het niet kan volstaan om een document niet als nieuw gegeven te weerhouden louter omdat in het document de asielmotieven van verzoeker nog eens worden herhaald.

In een tweede onderdeel geeft verzoeker aan dat het district Chahar Bolak vanwaar hij afkomstig is, niet als veilig kan worden bestempeld en hij verwijst hiertoe naar de Cedoca informatie van 25 juni 2014 waarin wordt aangegeven dat twee kleinere districten die grenzen aan buurprovincies Sar-i Pul, nl. Chimal en Chahar Bolak en in mindere mate Dawlatabad en het zuidelijke Zari, een AGE beweging kennen die voor enige instabiliteit zorgt in deze districten. Verzoeker verwijst tevens naar enkele bijkomende internetartikelen gevoegd bij zijn verzoekschrift en besluit hieruit dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh uiterst ongunstig geëvolueerd is en er aldaar sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts geeft verzoeker aan dat de Raad wel degelijk bevoegd is de veiligheid van de reisroute na te gaan en aldus deel uitmaakt van het beschermingsonderzoek. Dit volgt ook uit artikel 48/5 van de vreemdelingenwet waar er de verplichting is om de veiligheid van de reis vast te stellen. Vervolgens stelt verzoeker dat er geen twijfel bestaat dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014

en vreest voor wat de nabije toekomst zal brengen. Tot slot verwijst verzoeker nog naar een rapport van het UNHCR (*Broken Futures: Young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*, oktober 2012) waaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag.

2.2. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een attest toe van het bedrijf Daudzai d.d. 2/11/2014, een e-mail van de heer M.H. d.d. 4/11/2014 en diverse internetartikelen aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Balkh.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 1 A van de Conventie van Genève en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij vervolging vreest van de taliban enerzijds en de Amnyat (veiligheidsdiensten) anderzijds.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 27 juni 2014 door de commissaris-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker het onder andere niet aannemelijk maakte dat hij door de taliban benaderd werd, dat aan zijn activiteiten voor het bedrijf Daudzai geen geloof kon worden gehecht en dat hij incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de problemen die hij met de Amnyat zou hebben gekend.

Zo heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 juni 2014 het volgende gesteld:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Vluchtelingen conventie, zijnde een persoonlijke, daadwerkelijke en systematisch vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. U beweert vervolging te vrezen vanwege de Taliban enerzijds en vanwege de Afghaanse veiligheidsdienst (Amnyat) anderzijds. Echter, u maakt geen van beiden aannemelijk, meer nog, uw relaas is dermate incoherent en onlogisch dat de geloofwaardigheid van uw relaas wordt ondermijnd. Allereerst, wat de vervolging vanwege de Taliban betreft, maakt u het onvoldoende aannemelijk daadwerkelijk door de Taliban te zijn benaderd met de vraag tot samenwerking. U zegt dat de faculteit Shariat twee afdelingen heeft, één voor hen die van een reguliere school komen en een andere voor studenten die van de ‘madrassa’ (koranschool) komen. Sommigen studenten van die afdeling zeiden dat jullie nadat jullie, eens afgestudeerd, moesten samenwerken. U gaf daaraan geen aandacht en studeerde af in 2008 en ging vervolgens terug naar uw dorp (gehoorverslag CGVS p.4). Aangezien u zelf geen aandacht schonk aan deze opmerking, maakt u ook niet aannemelijk dat deze opmerking meer was dan een tersluikse opmerking van studenten die eenzelfde studie volgden. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat het hier om een dwingende vraag ging om met de Taliban mee te werken.

Vervolgens verklaart u dat u, ongeveer één maand nadat u afstudeerde, in de moskee van uw dorp aangesproken werd door het hoofd van de plaatselijke Taliban, Maulavi Nasim, met de vraag met hen mee te werken. U wilde dit niet doen, vroeg om bedenktijd en verbleef vervolgens in Mazar-i-Sharif in het studentenhostel (gehoorverslag p.4). U er dan op gewezen dat u eerder had verklaard dat u wekelijks naar huis ging tijdens uw studie (gehoorverslag CGVS p.3), verklaart u nu dat dit in het geheim was (gehoorverslag CGVS p.10). Op de vraag of u toen nog naar de moskee ging, antwoordt u ontkennend. Echter, het is niet logisch dat u tijdens uw studie in het geheim naar uw dorp zou gaan, en niet naar de moskee zou gaan, terwijl er toen nog geen sprake was van een reële bedreiging, en dat u dan, nadat u afstudeerde, plots wel naar de moskee zou gaan, omdat iedereen dat doet voor het

avondgebed (gehoorverslag CGVS p.4). Waarom u dan al niet eerder naar de moskee ging voor het avondgebed is totaal niet duidelijk. U maakt bijgevolg de plotse omstandigheden waarin u door Maulavi Nasim zou zijn benaderd niet aannemelijk.

Verder is het opvallend dat u enerzijds verklaart dat de bedreigingen in het dorp erger werden, dat de Taliban nu zeiden dat u samenwerkte met de ongelovigen (gehoorverslag CGVS p.6) en dat uw vader zelfs een brief zou hebben ontvangen met doodsb bedreigingen ten aanzien van u (gehoorverslag CGVS p.8), dd. 22.03.1390 (gehoorverslag CGVS p.11), maar dat u anderzijds toch naar uw dorp – uitgerekend de plaats waar u vervolging zegt te riskeren - terugkeert na de incidenten in Mazar. Over deze incidenten vertelde u overigens niets aan uw vader, wat dermate bevreemdend is dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake ernstig ondermijnt (gehoorverslag CGVS p.9).

Verder beweert u dat de Taliban u viseerden omdat u volgens hen met de buitenlanders samenwerkte. Echter inzake uw bewering dat u voor het constructiebedrijf Daoudzai werkte, die contracten zou hebben gehad met de NATO, moet worden vastgesteld dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw bewering. U geeft nauwelijks informatie over deze firma en antwoordt naast de kwestie op gerichte vragen. Zo werd u gevraagd waar de hoofdzetel zich bevindt, waarop u de vraag niet beantwoordt maar u de (onvolledige) naam geeft van het hoofd van de Company (enkel 'Nurullah'), alsook de naam van zijn assistent met wie u samenwerkte (gehoorverslag CGVS p.5). U gevraagd of het een groot bedrijf is, geeft u daar evenmin enig zicht op, u stelt enkel dat alle contracten met NATO en ISAF bij hen zijn (gehoorverslag CGVS p.9). U kan voorts geen contract voorleggen van uw tewerkstelling bij deze firma, zagezegd omdat u er nooit één zou gehad hebben wat op zich al heel opmerkelijk is. U kan ook geen enkel ander overtuigend document voorleggen dat verband houdt met uw job. Wel integendeel, u legt een (vergroete) email-kopie neer van een badge, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, zelfs ernstig kan worden betwist op grond van tal van bevreemdende kenmerken. Zo is het uiterst bevreemdend dat u enerzijds verklaart dat de badge niet van ISAF was (gehoorverslag CGVS p.5), maar dat er toch een embleem opstaat van ISAF. U hiernaar gevraagd zegt u dat uw baas wel een ISAF-badge had en dat hij die heeft gekopieerd met uw foto erop. De kopie van de badge oogt bijzonder artificieel opgebouwd, bovendien staat er geen enkele verwijzing op naar de naam van de firma. U weerlegt al deze argumenten door te stellen dat uw baas een echte badge had en dat hij die kopie voor u maakte om door de eerste twee Afghaanse controleposten te geraken. Echter, men kan ervan uitgaan dat de toegang tot de luchthaven zwaar bewaakt is en een dergelijke zelf gekopieerde badge bezwaarlijk kan gelden als een authentiek en onweerlegbaar toegangsbewijs. Bovendien moest u tot de derde controlepost geraken waar de Mongolen instaan voor de bewaking. Het is dan ook in het geheel niet aannemelijk dat u met een amateuristische kopie van een badge, zonder gegevens van een of andere firma, of andere identificaties, zonder problemen tot aan een militaire luchthaven zou kunnen geraken. Uw uitleg voldoet niet en er kan worden geconcludeerd dat het om een vervalsing gaat en u aldus uw tewerkstelling aldaar niet kan aantonen.

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat uw bewering dat de Taliban u vervolgden omdat u niet met hen wilde samenwerken en omdat u, door uw werk in een constructiebedrijf, met de buitenlanders samenwerkte, onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De door u neergelegde dreigbrief – een document dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld - van de Taliban kan deze conclusie niet ombuigen, immers uit informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat in Afghanistan eender welk document kan worden gekocht. Documenten hebben dan ook pas waarde wanneer ze voldoende geloofwaardig verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is.

Wat de beweerde aanval van Taliban op jullie huis betreft, waarbij uw vader en broer gewond geraakten en waarvan u een attest neerlegt, moet worden vastgesteld dat het een gesolliciteerd document betreft, opgemaakt ten behoeve van de asiinstanties in België. In het attest wordt geen melding gemaakt van de context waarin uw familieleden deze verwondingen opliepen. Bovendien is het toch bijzonder bevreemdend dat u op de vlucht slaat na de aanval en vervolgens geen rechtstreeks contact opneemt met uw familie, maar van uw collega Malik verneemt dat uw vader en broer in het ziekenhuis liggen. Dat u hem belt en dat hij vervolgens al direct een smokkelaar weet te regelen voor u, is opvallend en wijst er eerder op dat uw vertrek - mogelijks omwille van andere redenen - al vaststond en niets te maken heeft met een aanval op jullie huis waarbij uw familie gewond zou zijn geraakt. Bovendien spreekt u zichzelf tegen: enerzijds zegt u dat u vanuit Kabul uw familie contacteerde en vervolgens wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u niet naar huis heeft gebeld (gehoorverslag CGVC p.9). U dan gevraagd waarom niet, aangezien het toch plausibel is dat u dat zou doen in geval uw familie daadwerkelijk zou zijn aangevallen en u al met het idee speelde naar het buitenland te vertrekken, zegt u dat het telefonisch netwerk niet functioneerde. Hoe dat uw collega dan wel op de hoogte was van de toestand van uw familieleden, maakt u spontaan niet duidelijk. Op de vraag of uw familie een klacht heeft ingediend naar aanleiding van de aanval, zegt u dat niet te hebben gevraagd (gehoorverslag CGVS p.10). Het is bevreemdend dat iemand als u, die heeft gestudeerd, niet zou vragen naar de juiste toedracht van wat

er gebeurd is en wat er daarna met uw familie gebeurde, gezien de ernst van het nieuws dat u over hen zou hebben gekregen.

Als motivatie geeft u aan dat 's avonds de Taliban het voor het zeggen hebben in de dorpen. Op de vraag of het dan niet voor de hand ligt dat uw familie dan naar Mazar zou zijn gegaan, aangezien, zoals u zelf zegt de Taliban daar slechts beperkte activiteiten en invloed heeft (gehoorverslag CGVS p.8), stelt u dat te betwijfelen omdat uw familie er niet zou kunnen overleven, aangezien jullie in het dorp van het land leven (gehoorverslag CGVS p.10). Hierbij moet dan toch worden opgemerkt dat de indruk werd gewekt dat u niet transparant bent inzake de financiële armslag van uw familie. Aangezien u in Mazar aan de universiteit heeft gestudeerd, er in een hostel kon verblijven en oorspronkelijk rechten wilde studeren, wat toch een prestigieuze opleiding is (zie ook informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), alsook over een dure wagen beschikte (zie infra), kan worden aangenomen dat u van veel betere afkomst bent dan wat u laat uitschijnen, namelijk dat uw familie niet over de middelen zou beschikken om in de stad een onderkomen te vinden. Dat uw familie, tijdens jullie laatste contact niet kon aangeven waar ze zich bevonden en dat u ook niet gevraagd heeft naar hun situatie, hoewel ze aangaven dat uw jongste broer zou zijn bedreigd, is niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p. 2-3). Dan, wat de vervolging in de stad Mazar-i-Sharif betreft, nl. door twee mannen van de Afghaanse veiligheidsdienst (Amnyat), moet worden vastgesteld dat uw verklaringen ter zake onvoldoende coherent zijn (gehoorverslag CGVS p.7-8). U verklaart dat u een eerste keer van op de markt werd meegenomen door twee mannen en dat u werd verhoord op het bureau van de Amnyat (gehoorverslag CGVS p.5). Men vroeg u naar welke studies u had gedaan, waar u werkte e.d. Na een uur mocht u gaan, maar als ze u opriepen dan moest u zich presenteren, wat u niet deed. Nadat ze u belden, sprak u hierover met uw collega Malik die opperde dat het misschien een gewoon onderzoek was (gehoorverslag CGVS p.9). In principe heeft u geen idee van wat er aan de hand was met die twee mannen, waarom u werd gevisieerd (gehoorverslag CGVS p.7). Zo verklaart u de ene keer dat u vermoedt dat ze het voor het geld deden omdat u een dure buitenlandse wagen had gekocht (gehoorverslag CGVS p. 8), maar u gevraagd of ze u ooit geld hebben gevraagd, ontkent u dat (gehoorverslag CGVS p.11). Dan weer stelt u dat u ervan werd beschuldigd een spion te zijn omdat u met de buitenlanders samenwerkte (gehoorverslag CGVS p.7). U erop gewezen dat dit toch nergens op slaat, aangezien toch mag worden aangenomen dat de Afghaanse veiligheid niet gekant is tegen de buitenlanders, zegt u dat u hier niet zou zijn mocht u het weten. U gevraagd of u niet heeft overwogen om een klacht in te dienen, immers, aangezien u rechten gestudeerd heeft, mag toch worden aangenomen dat u de juiste kanalen kent en zekere connecties kan aanspreken. Deze optie countert u door te stellen dat u een gewone werker was (gehoorverslag CGVS p.9). Uw verklaringen zijn in dit verband allesbehalve plausibel.

Vervolgens, betreffende uw ontsnapping uit het hospitaal, zegt u aanvankelijk dat u onder bewaking stond en dat de bewakers in de hal waren maar dat die (onterecht) dachten dat u bewusteloos was, waardoor u kon ontsnappen (gehoorverslag CGVS p. 8). Later stelde u echter dat u niet weet hoe u in het ziekenhuis bent aangekomen, juist omdat u bewusteloos was. U dan de vraag gesteld hoe u wist dat u onder bewaking stond, vermoedt u dat u door mannen van de Amnyat, die u hadden geslagen, naar het hospitaal werd gebracht maar geeft u geen duidelijk antwoord op de vraag hoe u wist dat u onder bewaking stond, gezien u pas bij bewustzijn kwam in een kamer in het hospitaal (gehoorverslag Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p.11). Bovendien, zoals eerder al aangegeven, is het bijzonder merkwaardig en niet aannemelijk dat u dan terugkeert naar het dorp en tegen uw vader niets zegt over wat er u in Mazar-i-Sharif overkomen is, behalve dan "dat ze veel onderzoek doen" (gehoorverslag CGVS p.9). Dat u uw vader niets vertelde om hen niet in gevaar te brengen, is een weinig aannemelijke uitleg, gezien uw vader in het "onderzoek van de Amnyat" nergens ter sprake kwam en hij minstens verwittigd kon zijn. Uit het bovenstaande blijkt dat ook aan dit deel van uw asielrelaas onvoldoende geloof kan worden gehecht.

Uit het bovenstaande blijkt dat u noch uw vrees voor de taliban, noch uw vrees voor de Afghaanse overheid, i.c. veiligheidsdienst voldoende aannemelijk heeft gemaakt en kan u bijgevolg de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt bij terugkeer een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingewet."

Verzoeker heeft tegen deze beslissing geen beroep ingediend.

2.4.2. Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een brief van de taliban, een brief van de ouderlingen van zijn dorp, een brief van het bedrijf Daudzai en diverse internetartikelen over de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban en met de Amnyat zou hebben gekend, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS merkte in de weigeringsbeslissing van 27 juni 2014 onder meer op dat u het niet aannemelijk maakte dat u door de Taliban benaderd werd, dat aan uw activiteiten voor het bedrijf Daudzai geen geloof kon worden gehecht, dat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de problemen die u met de Amnyat zou hebben gekend, etc. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”*

In zoverre verzoeker meent dat uit het feit dat de bestreden beslissing met een dergelijk argument aanvat, geconcludeerd kan worden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met vooringenomenheid en niet in alle objectiviteit zijn nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht en dat het Commissariaat-generaal omwille van deze vooringenomenheid niet op een objectieve wijze oordeelt over de nieuwe documenten doch bevestiging tracht te vinden voor haar eerder oordeel door op een onterechte wijze de bewijswaarde van de voorgelegde documenten in twijfel te trekken, kan hij allerminst worden gevolgd. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Vooreerst benadrukt de Raad in dit verband dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

Immers, er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde brief van de taliban, de brief van de ouderlingen van zijn dorp, de brief van het bedrijf Daudzai en diverse internetartikelen over de algemene situatie in zijn regio van herkomst, vermogen niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Verder blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Verder kunnen er bij deze stukken nog enkele bedenkingen worden gemaakt. Zo stelde u dat u twee jaar voor het bedrijf werkte (CGVS, 7 oktober 2013, p.5), terwijl het attest aangeeft dat u er slechts van augustus 2010 tot augustus 2011 zou hebben gewerkt. De brief die door de ouderlingen van uw regio zou zijn opgemaakt, betreft dan weer een slordig document zonder enig officieel kenmerk. Dit document, dat bovendien een bijzonder gesolliciteerde indruk maakt, kan door eender wie zijn geschreven. De dreigbrief van de Taliban werd al in de weigeringsbeslissing van 27 juni 2014 beoordeeld. Het CGVS merkte op dat de door u neergelegde dreigbrief - een document dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld - de appreciatie van het CGVS niet kon ombuigen. Hetzelfde kan worden gezegd van de internetartikels met betrekking tot de algemene situatie in uw regio van herkomst. Deze houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en zijn bijgevolg evenmin van die aard dat ze het eerder vastgestelde bedrieglijke karakter van uw relaas vermogen te weerleggen.”*

Waar verzoeker de mening toegedaan is dat een verwijzing door de tegenpartij naar informatie over de hoge graad van corruptie in Afghanistan niet afdoende is om individuele documenten bewijskracht te ontzeggen, wijst de Raad erop dat niet louter en alleen omwille hiervan geoordeeld werd dat deze documenten zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Zo werd er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat documenten zijn relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Verzoeker heeft in het kader van zijn eerste asielaanvraag immers uiterst incoherente en onlogische verklaringen afgelegd waardoor geen geloof meer kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en betwist niet dat hij in zijn tweede asielaanvraag *“louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd”*. De Raad wijst erop dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en zijn bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief is, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bovendien heeft de commissaris-generaal terecht nog enkele bedenkingen gemaakt bij deze stukken. Zo geeft het attest van het bedrijf Daudzai aan dat verzoeker er slechts van augustus 2010 tot augustus 2011 zou hebben gewerkt, terwijl hij stelde dat hij twee jaar voor het bedrijf werkte (zie gehoorverslag 7 oktober 2013, 5). Verzoekers verweer dat dit bedrijf elk jaar opnieuw een (tewerkstellings)attest

opmaakt en hiertoe een nieuw attest neerlegt waaruit blijkt dat hij daar van augustus 2009 tot augustus 2010 werkzaam was, overtuigt niet en komt eerder gekunsteld over. Immers, er mag redelijkerwijze van uitgegaan worden dat in een bedrijf, wanneer een tewerkstellingsattest gevraagd wordt, de werkelijke begin- en einddatum van de tewerkstelling opgegeven wordt en dit niet jaarlijks (*in casu* van augustus tot augustus) opgemaakt wordt. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de authenticiteit van de neergelegde attesten. De e-mail van een M.H. waarin het tweede attest werd doorgestuurd, doet hieraan geen afbreuk en toont geenszins aan dat verzoeker werkzaam was voor het bedrijf Daudzai onder M.H.. Uit deze e-mail blijkt enkel dat verzoeker een document doorgestuurd heeft aan zijn advocaat, afkomstig van M.H., niets meer en niets minder. Waar verzoeker aanvoert dat de medewerkingsplicht ook geldt voor de tegenpartij, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker waarvan in de eerste plaats verwacht mag worden dat hij/zij een coherent en geloofwaardig relaas brengt van de redenen waarom hij/zij zijn/haar land van herkomst verliet en waarom zij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker gaat er aan voorbij dat het aan hem is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is, *in casu*, van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker poneert dat de visie van de commissaris-generaal omtrent de brief die door de ouderlingen van zijn regio zou zijn opgemaakt, niet overeenstemt met de realiteit vermits er duidelijk een blauwe stempel op waar te nemen is, stelt de Raad vast dat dit gegeven niet wegneemt dat het desbetreffend document een louter gesolliciteerd karakter heeft dat door eender wie kan zijn geschreven. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift evenwel dat dit document werd opgesteld door dorpelingen, het dorpschoofd en de imam van de dorpsmoskee, doch deze loutere bewering wordt geenszins aangetoond. Dat er op dit document vingerafdrukken staan, doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing omtrent de dreigbrief van de taliban en de internetartikels, stelt de Raad vast dat verzoeker hier in zijn verzoekschrift niet verder op ingaat. De Raad verwijst dan ook naar de motivering ter zake dewelke hij beaamt en overneemt.

2.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In casu werd terecht gesteld dat er voor burgers in verzoekers regio van herkomst, de provincie Balkh, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zo oordeelde de commissaris-generaal: "Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie

Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de veiligheidssituatie in de provincie Balkh betwist en aanvoert dat het district Chahar Bolak vanwaar hij afkomstig is, niet als veilig kan worden bestempeld en hiertoe verwijst naar de hogervermelde Cedoca informatie van 25 juni 2014 waarin wordt aangegeven dat twee kleinere districten die grenzen aan buurprovincies Sar-i Pul, nl. Chimal en Chahar Bolak en in mindere mate Dawlatabad en het zuidelijke Zari, een AGE beweging kennen die voor enige instabiliteit zorgt in deze districten, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van deze informatie en voorbijgaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh, het opvalt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Verzoeker slaagt er met zijn selectieve lezing niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in de provincie Balkh, district Charbolaq, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorts persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat de provincie Balkh niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er aldaar actueel voor burgers een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er aanvallen plaatsvinden tegen Afghaanse veiligheidsdiensten in de noordelijke provincie Balkh, er in september 2014 een journaliste vermoord werd en geweld tegen journalisten in het algemeen toeneemt en in juli 2014 een explosie plaatsvond in Mazar-e-Sharif waarbij twee doden vielen en negen gewonden, toch blijkt het duidelijk dat er in de provincie Balkh geen "open combat" gevoerd wordt en dat er aldaar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

In de mate verzoeker aanvoert dat men op een veilige wijze dient te kunnen reizen en uit de bestreden beslissing niet blijkt of er voor hem garanties bestaan om zijn regio van herkomst veilig te kunnen bereiken, stelt de Raad vast dat uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict" d.d. 25 juni 2014, 48-49) blijkt dat de Afghaanse autoriteiten de hoofdwegen momenteel grotendeels onder controle hebben. De meeste incidenten op de weg spelen zich af tijdens de nacht of vroege ochtend en het doelwit is ook bijna steeds IMF en ANSF konvooien of checkpoints. Voorts blijkt dat de internationale luchthaven in Kabul op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen en er vanuit Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken met bestemmingen als Mazar-e-Sharif, hoofdstad van de provincie Balkh.

Waar verzoeker meent dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden in het licht van de te verwachte evolutie vermits door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014, de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is, beperkt hij zich tot speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te weerleggen.

In de mate verzoeker verwijst naar een rapport van het UNHCR waaruit blijkt dat jonge Afghanen veel moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar de moeilijkheden waarmee jonge Afghanen geconfronteerd (kunnen) worden, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar

verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. De Raad herhaalt dat verzoeker in zijn eerdere asielaanvraag geen vrees voor vervolging heeft aangetoond en ook thans geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker een hoogopgeleide man is, die islamitische wetenschappen heeft gestudeerd en werkervaring heeft in Afghanistan.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS